Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

17. Aarg. Nr. 10. *Den 15. Februar 1868.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Ældste Orson Pratt,

afholdt i Bowery i Store Saltsøstad Søndagen den 11te August 1867.

(Fra „Journal of Discourses.")

(Fortsat fra Side 135.)

Men David siger, at det saaledes fra alle Nationer indsamlede Folk, som ikke skulde finde nogen Stad at boe i, tilsidst selv skulde opføre en Stad. Takket være I Brødre, fordi I have opfyldt denne Prophetí. Mange andre Ting, der ere omtalte i den samme Psalme, ere nu ifærd med at gaae i Opfyldelse. Den inspirerede Psalmist forudsiger, at Herren skulde lade Vandet bryde ud i Ørkenen og Vandkilder paa den øde og fortørrede Mark. Er dette gaaet i Opfyldelse? Hvorledes seer Landet ud i flere Miles Omkreds, naar I vande Eders Agre? Kunne I ikke da see, at det bogstavelig er en „vandet Mark?" Hvis I blot vilde skue omkring Eder, kunne I see Opfyldelsen af Forudsigelsen af denne Psalme. I det ni og tyvende Capitel hos Esaias — samme Sted, hvor Mormons Bog og det underfulde Værk, der skulde udføres formedelst den — omtales, læse vi ogsaa, at Skoven „skulde blive forvandlet til en frugtbar Mark, og den frugtbare Mark agtes som en Skov." David siger, at I ikke alene skulde bygge Stæder til at boe i, men at I ogsaa skulde plante Viingaarde, tilsaae Agre og nyde Frugterne af samme, og at Herren ingenlunde skulde formindske Eders Fæ.

Jeg har nu været fraværende i tre Aar, og jeg skulde ønske at spørge dem, som holde Kreaturer, om Tallet paa disse har tiltaget her i Territoriet. Jeg er vis paa, at de Alle vilde svare Ja, hvis de bleve spurgte. Broder Kimball siger, at der vrimler af Kreaturer over hele Territoriet, og jeg nærer ingen Tvivl om, at jo Høiene, Bjergene og Dalene ere ganske opfyldte med samme, og at Antallet forøges. Dette er netop, hvad David siger: „Han skulde ingenlunde formindske deres Fæ." Ligeledes underretter han os om, at det golde, fortørrede Land, det øde

Sted, den eensomme Ørken, som hans Folk skulde drage igjennem, skulde blive forvandlet til en frugtbar Mark; dette vide I, er bogstavelig gaaet i Opfyldelse. Endvidere underrettes vi om, at „velsignede ere de, som saae hos Vandene, og som udlade Oxens og Æselets Fod derhen." Hvorledes dyrke I Jorden her? Svaret vilde blive: „Ved at plante og saae langsmed Floderne." Man dyrker ikke Jorden paa denne Maade i de gamle Lande, men hvorsomhelst man finder en frugtbar Plet, enten det saa er i en Bjergegn eller paa en Slette, forvandles den til en Ager, uanseet om den ligger flere Mile fra Vandet. Men Esaias saae, at dette Folk vilde komme i Besiddelse af et Land, hvor det vilde være nødvendigt at „saae hos Vandene," og naar man reiser igjennem dette Territorium, vil man see, at næsten alle vore opdyrkede og dyrkbare Marker ligge langsmed Floderne, der komme fra Bjergene.

Ønske I nogen Velsignelse, Brødre? Hvis I gjøre det, saa giver Esaias Eder en saadan, thi han udbryder: „Velsignede ere I, som saae hos alle Vande, I, som udlade Oxens og Æselets Fod herhen." (Es. 32, 20.) David siger ogsaa i ovenanførte Psalme: „Men han ophøiede en Fattig af Elendighed og satte Slægterne som Faar." Hvad mener Psalmisten? Er det hans Mening, at den Fattiges Slægt, som er bleven indsamlet, skulde tiltage lig en Faarehjord? Det er netop dette, han forudsiger. Hvorfor finder Verden Feil heri, eller gives der maaskee Ingen, som søger at finde Feil. Jeg haaber, der Ingen er. Br. Kimball siger, at alle Saadanne ere døde, og hvis saa er, kunne vi haabe, at vi ikke mere skulle blive uleiligede af dem.

Vi skulde fryde os ved Tanken om, at Gud har ført os hid til dette Ørkenland og gjort det frugtbart ligt Edens Have, hvor den Fattige, som i de gamle Lande neppe kunde leve, i Løbet af tyve Aar ikke alene har erhvervet sig „Flokke og Hjorde," men som David siger, har faaet „Slægter, talrige som Faar" De Fremmede ere tilbøielige til at finde Feil hos os i saa Henseende, men hvorfor skulle de bekymre sig derom, naar vi selv ere tilfredse? Om den Fattige er bleven ophøiet, som David siger, og om Herren har velsignet ham med en talrig Familie, hvorfor skulde han lastes derfor? Er han ikke langt bedre faren her, end i de gamle Lande, hvor han for tolv a sexten Timers møisommelige Arbeide kun fik en yderst ringe Dagløn, og neppe saa Meget, at det var tilstrækkeligt for ham og hans Familie til at holde Aand og Legeme sammen med, henslæbende sit Liv i den yderste Fattigdom?

Jeg kan ikke indsee, at det er til nogen Skade, at Folk kommer hid til dette afsidesliggende Land og samler Flokke og Hjorde samt Marker og Eiendomme omkring sig og forøge deres Familier, hvis glædestraalende Ansigter hos de forskjellige Medlemmer noksom vise, at de føle sig lykkelige. Man hører ikke her Noget til den Splid, Tvedragt og Forvirring, som er saa almindelig i de gamle Lande, og kan vel dette være noget Beviis for, at Samfundsordenen her er forkeert? De Grundsætninger, vi lære og udøve, ere en Deel forskjellige fra det, som vi bleve oplærte i af vore Forældre, og det vil tage Tid, inden vi blive fuldkommen fortrolige med den Tingenes Orden, som Gud har forordnet, og om hvilken den hellige Skrift bærer Vidnesbyrd. I ville ikke finde Feil hos et lidet Barn, fordi det ikke kan lære Alphabetet og at stave og læse paa een Dag. De Hellige behøve Tid til at opnaae Erfaring og til at blive oplærte i Guds Aabenbaringer saavel fra Oldtiden som fra vore Dage,

paadet de kunne blive istand til at styre det, som Gud har anbetroet dem, saa at de engang kunne blive værdige til at regjere i Guds Rige.

Der er omtalt mange underfulde Ting i de gamle Prophetier og i Psalmistens Skrifter. Verden har i Almindelighed en vis Forkjærlighed for det, som David har sagt. Der gives Kirkesamfund, som have en saa overdreven eller misforstaaet Fromhed, at de ikke engang ville tillade, at en Psalme, der er forfattet i nyere Tider, bliver sungen i deres Forsamlinger. De ville ansee deres Kapeller for besmittede, hvis en Psalme af nogen af vor Tids Digtere eller Digterinder blev afsungen. I kunne maaskee synes, at jeg overdriver Sagen eller fremstiller Tingene anderledes, end de i Virkeligheden ere, men dette er ingenlunde Tilfældet. I kunne reise til Skotland, hvis I ønske at overbevise Eder om Sandheden af mine Ord. Ville de skotske Presbyterianere tillade, at Psalmer af deres egne Digtere blive afsungne i deres Gudsdyrkelsesforsamlinger? Nei, ingenlunde. Hvad sætte de da i Stedet? Davids Psalmer — hans, der var Manden efter Guds eget Hjerte, og hvilken allerede som Dreng var saa retfærdig, at Gud var med ham, og som længe førend han blev ophøiet paa Israels Throne, samt medens han saa at sige endnu kun var en Yngling, havde otte Hustruer — hans, i hvis Skjød Gud siden gav alle Sauls, hans Herres Ægtefæller. Denne Mand kunde forfatte Psalmer til at blive afbenyttede i den skotske Kirke, thi han skrev dem under den Helligaands Inspiration. Han vidste, hvorledes han skulde udtrykke sig, og han forstod Guds Forjættelser i Henseende til de sidste Dage, og han glædede sig i Haabet om den herlige Tid, som da skulde oprinde for Israel, naar Alt i Tidernes Fyldes store Huusholdning skulde samles til Eet udi Christo.

Gives der nogen Historiker, som kan paavise, at disse Forudsigelser nogensinde ere blevne opfyldte uden af de Sidste-Dages Hellige? Opfyldte Kirken i Christi og Apostlernes Dage disse Prophetier? Nei. Og hvorfor ikke? Fordi Tiden til Indsamlingen endnu ikke var kommen. Guds Tjenere i de Dage havde faaet Befaling til at oprette Menigheder i Rom, Corinth, Galatia, Ephesus og paa forskjellige andre Steder, og da disse Menigheder vare blevne oprettede, forbleve sammes Medlemmer, hvor de vare. David siger, at Guds Folk skulde samles fra alle Lande, og vi see, at ikke dette skete med de Første-Dages Hellige. Hvo, som kan, han paavise et Folk, der lige siden Christendommens Indførelse i Palæstina og indtil vore Dage have opfyldt disse Prophetier! I kunne ikke finde Noget, som blot tilnærmelsesviis har havt nogen Lighed med Opfyldelsen af disse Forudsigelser før den Tid, da Propheten Joseph Smith fremstod. Siden hans Optræden for Verden kunne I see, hvad Herren har udført ved at udsende sine Tjenere for at forkynde Evangeliet for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, idet de have døbt Enhver, som har været villig til at omvende sig fra sine Synder, medens de saaledes have oprettet Menigheder til hans hellige Navn, og siden udraabt i alle de Helliges Øren: „Gaaer ud fra disse Nationer og drager til den vestlige Halvkugle; nedsætter Eder paa det nordamerikanske Fastland imellem Bjergene, og samler Eder til Eet, paadet I kunne opfylde de Prophetier, som ere blevne udtalte angaaende Eder.“ Naar vi see dette, see vi netop, at Gud er ifærd med at opfylde det, som han har talet for mange Aarhundreder siden. Dette Værk skrider

fremdeles fremad med stærke Skridt. Propheten Esaias siger i det fem og tredivte Capitel: „Men Ørkenen og de tørre Steder skulle glæde sig derved, og den øde Mark skal fryde sig og blomstre som en Rose."

I, Sidste-Dages Hellige, fryder Eder med en uudsigelig Glæde, thi det er netop Eder, som have det Privilegium, at opfylde dette, og I kunne nu see det lige for Eders Øine. Er denne Prophetí bleven opfyldt her? Var der ikke forhen en Ørken her, og blomstrer den nu ikke som en Rose? Jeg var ikke her afvigte Foraar, men jeg drister mig til at sige, at hvis jeg havde været denne Stad tre Mile nær, vilde jeg i April eller Mai have seet Færsken-, Pære-, Blomme- og Æbletræer i fulde Blomster i en 5 a 6 Miles Omkreds, saa at Ørkenen altsaa bogstavelig blomstrer som en Rose. Hvilket et Mirakel er ikke dette Sted nu, naar det sammenlignes med, hvad det var for tyve Aar siden, da jeg stod ene og alene ved Siden af „City Creek" nær ved Tempelpladsen og betragtede Egnen! Esaiæ Prophetí er bleven opfyldt, takket være han, som styrer og regjerer alle Ting.

Hvis der nogensinde har været et Folk, som har behøvet Velsignelser, forekommer det mig, at de Sidste-Dages Hellige gjøre det. Hvor Meget have de ikke lidt i de henrundne Aar! Hvilke haarde Prøvelser have de ikke maattet gjennemgaae for Sandhedens Skyld! Hvor haardt have de ikke maattet slide og slæbe for at bringe denne Ørken til, hvad den er! Maatte Gud velsigne Eder og Eders Efterkommere til evig Tid og give Eder og Eders Efterslægt en hundredefoldig Erstatning for Eders Møie, er min Bøn i Jesu Christi Navn. Amen.

„Det er fuldbragt."

(Fra „Millennial Star.")

De, som forsvare den Lære, at Menneskene blive salige ved Troen alene uden Gjerninger, anføre ofte som Beviis paa Rigtigheden af deres Paastand Christi sidste Ord paa Korset: „Det er fuldbragt." Disse Ord forstaae de saaledes, at Alt, hvad der angaaer Menneskenes Frelse, skulde dengang være blevet fuldbragt, og at altsaa hvilkesomhelst Gjerninger fra vor Side maae ansees for unødvendige. Vi ønske ved denne Afhandling at vise, at denne Anskuelse med Hensyn til Meningen af disse Ord er feilagtig, og at følgelig ogsaa den Slutning, man udleder af samme, er feilagtig. Ved Hjælp af den hellige Skrift ville vi see, at det Værk, som Christus udførte under hans korte Virketid her paa Jorden, og hvilken endte med hans Korsfæstelse paa Golgatha, kun var et enkelt Afsnit af Menneskeslægtens Igjenløsningshistorie. Dette Værk blev ikke fuldbragt dengang, ei heller er det fuldendt nu.

Vi ville for det Første vise, at Christus fortsatte sin Virksomhed til Menneskeslægtens Frelse, efterat han havde udraabt: „Det er fuldbragt," og for det Andet, at han endnu har den største Deel af dette Værk af udføre. Da Joseph af Arimathia rullede den store Steen for Indgangen til den nye Grav, som var udhuggen i Klippen, indesluttede den vor

Forløsers livløse Legeme. Tornekronen kunde nu ikke mere foraarsage ham nogen Smerte, — Romernes Spyd kunde ikke bringe Blodstrømme til at flyde fra hans Aarer. Han, som havde udraabt: „Det er fuldbragt," var gaaet hiinsides Sløret. Det skrøbelige Leerkar var ikke Christus, — det var blot hans afsjælede Tabernakel. Hvor var nu han, der havde talet saaledes, som aldrig noget Menneske havde talet? Var han gaaet tilbage til sit himmelske Hjem til den Herlighed, som han havde havt hos sin Fader, førend Verdens Grundvold blev lagt? Nei, thi den tredie Dag efter sin Død erklærede han for Maria, som han viste sig for i Urtegaarden: „Jeg er endnu ikke opfaren til min Fader." Svævede maaskee hans mægtige Aand omkring i Urtegaarden for at holde Vagt over det gjennemborede Legeme i Graven? O, nei. Vi ville lade Petrus tale angaaende dette Punkt:

„Thi og Christus led eengang for vore Synder, den Retfærdige for de Uretfærdige, at han kunde føre os frem til Gud, han, som vel led Døden efter Kjødet, men blev levendegjort efter Aanden, i hvilken han og gik bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, dem, som fordum vare gjenstridige, da Guds Langmodighed ventede i Noæ Dage, da Arken byggedes, i hvilken faa, nemlig otte, Sjæle bleve frelste i Vandet." (1 Pet. 3, 18-20.)

Heraf kunne vi see, at efterat Christus havde lidt Døden efter Kjødet, gik han til Aandeverdenen, hvor de hedengangne Menneskers Aander havde havt deres Opholdssted gjennem Aarhundreder, og at han prædikede for dem, som levede i Noæ Dage, for dem, der formedelst deres Gjenstridighed vare omkomne ved Syndfloden. Men hvad prædikede han for dem? Bebreidede han dem deres Ugudelighed, og føiede han nye Qvaler til deres Sjælslidelser? Det kunde ikke have været hans Hensigt at tale Fredens Ord, dersom følgende populaire Sætning er sand: „Der gives ingen Omvendelse i Graven og ingen Syndsforladelse efter Døden." Men vi ville atter lade Petrus tale angaaende dette Punkt: „Thi derfor er Evangeliet forkyndt for de Døde, at de skulle dømmes i Lighed med Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aanden." (1 Pet. 4, 6.) Dette var Hensigten med Christi Mission til de Døde; han prædikede det samme Evangelium for dem, som det, der blev prædiket for Mennesker i Kjødet, paadet de kunde lære, hvorledes de skulde leve for Gud i Aanden. Hans Værk var altsaa ikke fuldbragt med hans Korsfæstelse paa Golgatha, men vedvarede ogsaa efter hans Død.

Efter at have begyndt det store Forløsningsværk iblandt de Levende, gik han til Aandeverdenen og begyndte det iblandt de Døde, og dette var nødvendigt, for at Herrens Ord ved Propheten Esaias angaaende ham kunde blive opfyldte: „Herrens Aand er over mig; derfor har Herren salvet mig til at kundgjøre et godt Budskab for de Sagtmodige; han sendte mig til at forbinde dem, som have et sønderbrudt Hjerte, til at udraabe Frihed for de Fangne, og for de Bundne Fængselets Opladelse." (Es. 61, 1.) Livets og Herlighedens Herre underkastede sig Døden, paadet vi skulde leve, og efter at have nedlagt det Legeme, der bandt ham til Jorden, gik han i sin Majestæt og Storhed hen til de Dødes Boliger. Oplader Eder, I Porte! I Evighedens Døre oplader Eder, at Herlighedens Konge kan komme ind! Hvo kan hindre ham i hans Udfrielsesmission. Han griber Helvedes Nøgler, — han aabner Fængselets Døre for dem, som vare indespærrede, — „han bortfører de Fangne," og da han til den fastsatte Tid vendte tilbage til sit Legeme,

greb han Dødens Nøgler og brød ud af Graven, iklædt Udødelighed. Hvis det underfulde Værk, Frelseren udførte i de tre Dage, hans Legeme slumrede i Graven, var omstændelig beskrevet i alle dets enkelte Dele, vilde Christenhedens Religionslærere skjule deres Hoveder af Forlegenhed, og det er ganske vist, at Ingen vilde paastaae, at Christi Værk var tilendebragt ved hans Død paa Korset.

Efter hans Himmelfart, da al Magt baade i Himmelen og paa Jorden var bleven ham overgiven, vendte han atter tilbage til Jorden og aabenbarede sig for Apostlerne for at sætte sin Kirke i Orden, for at anordne det Nødvendige i Henseende til Evangeliets Prædiken for Verden — og for at befæste de Hellige i Troen. Imidlertid var der fremdeles en Deel af hans Værk tilbage at udføre. Han havde udført, hvad der dengang var nødvendigt at udføre i Palæstina, for at Evangeliet kunde udgaae fra Jerusalem til den østlige Halvkugle, men langt borte „hiinsides Æthiopiens Floder" paa det store vestlige Continent, som da var ubekjendt for Verden, laa Nord- og Sydamerika udstrakt med dets talrige Beboere. De vare ogsaa af Israel, en Green af „Josephs frugtbare Qvist" hvis Skud Jakob forudsagde skulde gaae „over Muren." Da Engelen forkyndte Christi Fødsel for Hyrderne i Bethlehem, sagde han: „See, jeg forkynder Eder en stor Glæde, som skal vederfares alt Folket." (Luc. 2, 10.) Hvorledes skulde Folket paa den vestlige Halvkugle faae Kundskab om disse glade Tidender? Apostlerne, der fik Befaling til at gaae ud i al Verden for at prædike Evangeliet for al Skabningen, havde ingen Kundskab om Amerika, og den eneste Underretning, Christus gav dem om Tilværelsen af et Folk dersteds, findes i Joh. 10, 16.: „Men jeg har andre Faar, som ikke ere af denne Sti; dem bør det mig ogsaa at føre hid, og de skulle høre min Røst, og der skal blive een Hjord og een Hyrde." Jesus opfyldte denne Forjættelse, idet han aabenbarede sig for Nephiterne i Amerika, hvilke nedstammede fra visse Personer, som ifølge Herrens Befaling forlode Jerusalem og bleve af ham ledede hen til det vestlige Continent i Zedechiæ, Judæ Konges Dage. Christus prædikede Evangeliet for dem, valgte tolv Apostler, oprettede sin Kirke iblandt dem, og efterat han havde givet dem de samme Befalinger, som han gav sine Tilhængere i Palæstina, forlod han dem for at aflægge et Besøg hos de ti tabte Stammer af Israel. Her var altsaa andre Afdelinger af Saliggjørelsens Plan, hvilke Christus udførte efter sin Død paa Korset.

Ved Hjælp af den hellige Skrift ville vi endvidere vise, at der fremdeles ere andre Dele af hans Værk, som han endnu har at udføre. Der er skrevet, at „denne Verdens Riger skulle blive vor Guds og hans Christi," og at han skal regjere paa Zions Bjerg og i Jerusalem, og at der for hans Ældste skal være Herlighed. Men for at dette tilfulde kan komme til at gaae i Opfyldelse, maa Satan, der nu er denne Verdens Fyrste, blive bunden og forviist fra Jorden. Dette Værk har Christus endnu tilbage at udføre, for at Skriftens Ord kunne blive opfyldte. Tillige maa han bringe Israels adspredte Stammer tilbage til deres Forfædres Land; han maa rense Jorden fra al den Ugudelighed, som findes paa den, og gjenoprette alle Ting, saa at Alt bliver saaledes, som det var i Begyndelsen. Han maa opbygge Zion, grundfæste Jerusalem og underlægge sig alle Ting, paadet „Guds Villie maa skee paa Jorden, saaledes som den skeer i Himmelen."

Men et af de meest storartede Afsnit af den Almægtiges majestætiske Værk, som

han endnu har tilbage at udføre, er de Dødes Opstandelse. Han er Opstandelsen og Livet, og han har selv sagt, at „alle de, som ere i Gravene, skulle høre Guds Søns Røst, og de skulle komme frem," og vi læse paa et andet Sted, at det „bør ham at regjere, indtil han faaer lagt alle Fjender under sine Fødder, men den sidste Fjende, som tilintetgjøres, er Døden." „Derfor saalænge, som Døden har Magt til at adskille Legeme og Aand, — saalænge Moderen maa sørge for sit livløse Barn, og Elskende udgyde Taarer ved deres Hedengangnes Grave, — saalænge den kolde Jord bedækker Legemet af nogen af Adams Sønner og Døttre, — saalænge Sukke og Taarer, Smerte og Veeklager, Undertrykkelse og bitter Forurettelse hersker paa denne syndbetyngede Jord, er Christi Forløsningsværk endnu ufuldendt og Herrens Ord uopfyldte.

Hvad er altsaa Meningen af disse Ord, som Frelseren udtalte i sin Dødsstund: „Det er fuldbragt?" Simpelthen, at hans Lidelser vare endte og hans Prøvelses Dage forbi. Han havde været „foragtet og forstødt af Menneskene;" han havde været „fuld af Pine og havde forsøgt Smerter;" han havde i sin Sjæleangst svedet Blodsdraaber i Gethsemane Have; han havde maattet udholde de forblindede Jøders Haan og Slag; Tornene vare trængte ind i hans Pande, Naglerne gjennem hans Hænder, medens man med et Spyd gjennemstak hans Side, og da han var nærved at forsmægte af Tørst, gav man ham „Eddike, blandet med Galde at drikke." Dette var den sidste bittre Drik i hans Lidelsers Bæger; han følte, at hans Time var kommen, og idet han udraabti: „Det er fuldbragt," bøiede han sit Hoved og opgav Aanden. Fra nu af var hans Bane kun en fortsat Række af Triumpher. Hans jordiske Liv var tilendebragt, hans Prøvelses Dage og hans Smertens Timer vare fuldendte. Han havde vundet Seier og var berettiget til Magtens og Herredømmets Nøgler. Den Tid er nu nær forhaanden, da han vil vise denne sin Magt og overtage Herredømmet over hele Jorden. Han har allerede paabegyndt dette Værk. Han har oprettet sin Kirke og lagt Grundvolden til sit Rige. Han er nu især med at indsamle sine Hellige, inden denne Verdens Riger blive omstyrtede, og han vil komme i Magt og megen Herlighed og skal sidde paa sin kongelige Throne. Da vil han kalde de Retfærdige iblandt de Døde frem af deres Grave, og han vil levendegjøre dem samt tildele dem det evige Livs Kraft. Han „skal betale Enhver efter sine Gjerninger; dem, som ved Bestandighed i god Gjerning søge Ære og Hæder og Uforkrænkelighed, vil han give et evigt Liv, men dem, som ere gjenstridige, og ikke lyde Sandhed, men adlyde Uretfærdighed, skal vorde Ugunst og Vrede. Trængsel og Angst skal være over hvert Menneskes Sjæl, som gjør det Onde." Han vil atter bringe Jorden tilbage til dens oprindelige blomstrende Tilstand og paradisiske Skjønhed; han vil endelig forløse enhver Sjæl med Undtagelse af Fortabelsens Børn fra Dødens, Helvedes og Djævelens Magt; han vil helliggjøre Jorden og bringe den til at straale i dens egne celestiale Herlighed, og naar han overgiver Faderen den tilligemed dens Beboere, der da alle ville være i deres rette Orden og paa deres rette Sted enten som Konger og Præster eller som Undersaatter og Tjenere, alle lykkelige, udødelige og rene, vil han sige, medens han betragter sit guddommelige Værk: „Fader, det er fuldbragt."

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Februar.

Propheternes Skole o. s. v.

(Fra „Millennial Star.")

Af dem, som formedelst Aabenbarelsens Aand vide for sig selv, at Gud er isærd med at grundfæste Zion og at bringe det Lys frem, ved hvis Skin Hedningerne skulle vandre, naar dette Sted kommer til at blive al Jordens Fryd og Ære, vil Meddelelsen om Oprettelsen af Propheternes Skole blive modtagen med en særdeles Glæde. Planen for denne Institution blev allerede udkastet i Kirkens tidligere Dage af Propheten Joseph, men de gjentagne og i mange Aar næsten uophørlige Forfølgelser, som de Hellige have maattet udholde, have bragt dem i den Nødvendighed, at de først have maattet sørge for at forskaffe sig Livets Fornødenheder. Imidlertid have de nu i flere Aar med usædvanlig Fremgang arbeidet paa at oprette Skoler iblandt sig, og selv Fremmede omtale med Roes, at de forholdsviis have gjort Mere for Skolevæsenet, end der er blevet gjort iblandt noget andet Folk.

For dem, som ere blevne oplyste af den Hellig-Aand, er det ikke blot en Pligt at erhverve sig Kundskaber, men de hungre og tørste bestandig derefter og søge at hente Oplysning saavel ved Underviisning som formedelst Erfaring. De Hellige, og i Særdeleshed de Ældste, have bedre Leilighed til at erhverve sig Kundskaber end noget andet Folk. Indsamlede fra alle Nationer, kunne de tilegne sig det Gode, som findes i ethvert Land, og forkaste det Daarlige. De Ældste, som reise omkring og prædike Evangeliet, have langt lettere end Andre for at samle Kundskaber baade ved Læsning og formedelst Tro — Kundskab om Menneskene i de forskjellige Lande og i alle deres forskjellige Livsstillinger — Kundskab om deres Love og Regjeringer, om deres Institutioner og Indretninger, og paa denne Maade kan al den Oplysning, som findes i de forskjellige Lande, blive samlet til Eet, forsaavidt den er egnet til at befordre Zions Velfærd, Kraft, Viisdom og Herlighed.

Videnskab og Oplysning er Guds Gave. Verden har misbrugt næsten enhver Green af de menneskelige Kundskaber, baade i politisk, videnskabelig og theologisk Henseende, og benyttet samme til at fremme de laveste og uværdigste Hensigter, og som en Følge heraf vil den Oplysning og Viisdom samt de Færdigheder, Kunster og Videnskaber, som findes iblandt Nationerne, blive dem fratagne og givne til dem, der ville ære Gud formedelst samme. Magtens Scepter vil om ikke ret lang Tid falde ud af Hænderne paa Jordens Store og Mægtige og vil blive overgivet til dem, som ville vise Retfærdighed mod de Ringe og Svage. Det er nødvendigt, at Israels Ældste ikke spilde nogen Tid for at berede sig til at overtage det Ansvar, som snart vil komme til at hvile paa dem. Præsident Young, hvis skarpe Blik seer dette, har oprettet en høiere Læreanstalt. Tre Lærerposter ere allerede blevne besatte, og uden Tvivl vil denne gavnlige Indretning saa hurtigt som muligt udvides, indtil der er bleven indsat Lærere i enhver af de vigtigere Videnskaber.

Guds Rige, der er i en stadig Fremadskriden, vil med Tiden komme til at udfolde de herligste Talenter i de forskjellige Kunster og Videnskaber, og i Utah har man allerede udmærkede Mænd i de forskjellige Fag.

Medens vi ere ifærd med at tale om Undervisningsvæsenet, tage vi os den Frihed at omtale, at af alle de Samlinger, vi saae paa Udstillingen i Paris, var der Intet, som interesserede os i den Grad som et Planetarium, der nøiagtig viser Planeternes Stilling imod hverandre indbyrdes og imod Solen, og det med en saa mærkværdig Nøiagtighed, at man ved Hjælp af samme kan udregne Formørkelser for flere Aarhundreder baade i den forbigangne og tilkommende Tid. Det skulde glæde os meget, hvis Vedkommende vilde tillade os at faae en Tegning af denne Indretning for at benytte samme ved den astronomiske Afdeling i vor Høiskole. Det er det Fuldkomneste i sit Slags, som nu for Tiden findes.

Foredrag

i de Halvfjerdsindstyves Hal i Store Saltsøstad.

Fra („Deseret News.")

Om Aftenen den 10de December holdt Ældste George A. Smith et særdeles interessant Foredrag over dette Continents gamle Historie.

Efter nogle indledende Bemærkninger gik han over til at fortælle Jarediternes Historie, hvilket Folk blev ført over til Amerika af Jareds Broder, og boede paa dette Continent mindst igjennem tredive Generationer eller i et Tidsrum af 1800 Aar. De landede paa Vestkysten af Mexiko, og gav Nordamerika Navnet Morons Land. De nedsatte sig aldrig i Sydamerika, men gjorde adskillige Udflugter derhen. Hvis Folkemængden iblandt dem har tiltaget i samme Grad, som iblandt Slaverne i Sydstaterne fra 1810 til 1860, maa den have udgjort et ligesaa stort Antal som Befolkningen i China i vore Dage. Formedelst blodige Krige bleve de ganske ødelagte henved 250 Aar før Christus.

Det næste Folkefærd, som forekommer i dette Fastlands Historie, kom til Amerika ad to forskjellige Veie. Lehi og de, som fulgte ham, forlode Jerusalem i Zedechiæ første Regjeringsaar, droge i sydøstlig Retning, indtil de naaede den persiske Havbugt, hvor de byggede et Skib, med hvilket de seilede over Havet, og landede paa Vestkysten af Chile nærved det Sted, hvor Valparaiso nu ligger. Efter nogen Tids Forløb deelte de sig i to Partier, og det ene af disse, der ønskede at leve et retfærdigt Liv, drog over Bjergene og nedsatte sig i Bolivia. Under Navnet Nephiter forbleve de der henimod 300 Aar, men de bleve tilsidst saa haardt trængte af deres Efterkommere, som havde adskilt sig fra deres Fædre, hvilke kaldtes Lamaniter, at de fandt det nødvendigt at forlade Landet. De droge mod Nord og nedsatte sig i Ny Granada, hvor de stødte paa et Folk, som kaldte sig Zarahemlas Folk, der ikke havde noget Skriftsprog, men hvilke formedelst Tradition var blevet lært, at Sammes Stamfader Mulek ogsaa

var kommen fra Jerusalem, idet han var dragen mod Nord fra Jerusalem, indtil han havde naaet det røde Hav, hvor han byggede et Skib, og efter først at have passeret Dardanellerne, Middelhavet og Strædet ved Gibraltar, naaede han Østkysten af dette Continent og landede ikke langt fra det Sted, hvor Staden Carthagena nu ligger, nærved Magdalenafloden, der i Mormons Bog kaldes Sidon, og hvilken udløber i det karaibiske Hav.

Disse to Folk forenede sig med hinanden og valgte Mosiah, en Nephit, til Konge. Coriantumr, der var den Sidste iblandt Jarediterne, forblev hos ham i ni Maaneder, og altsaa maa dette Folkefærds Ødelæggelse være indtruffen ved den Tid, da disse to Stammer forenedes. En Deel af Nephiterne vendte tilbage til deres forrige Hjem og bleve tilladte at forblive iblandt Lamaniterne, men efterat tre Generationer vare uddøde, begyndte Sidstnævnte at paalægge dem Skatter og at trænge dem haardt. De bleve opdagede af Nogle, der vare blevne sendte fra Zarahemlas Land for at søge efter dem, og da de endnu engang forenede sig med deres Brødre, Nephiterne, sammensmeltede de igjen til een Nation med dem. Omtrent ved denne Tid, henved 150 Aar før Christus, vare Lamaniterne dobbelt saa talrige, som Nephiterne og Beboerne af Zarahemla tilsammentagne. Smith hentydede til Dommernes Bog i Bibelen, og sagde, at han ofte havde forundret sig over, at Israeliterne saa hurtig kunde synke fra Retfærdighed og Held til Ugudelighed og Elendighed. Det Samme havde været Tilfældet iblandt Nephiterne. Han hentydede ligeledes til den store Ødelæggelse og de store Omvæltninger i Naturen, som ved Frelserens Død fandt Sted paa dette Fastland — samt til hans Aabenbarelse dersteds, hvilket havde til Følge, at Nephiterne og Lamaniterne atter forligede sig med hinanden og siden levede i Enighed, Fred og Velstand i et Tidsrum af henved 200 Aar.

Da de vare blevne talrige og formuende, henfaldt de til Fordærvelse. En Deel adskilte sig fra de Øvrige og antog det gamle Navn Lamaniter. Disse beboede den sydlige Deel af Continentet. De uddreve Nephiterne fra Zarahemla, og Jordtangen Panama blev i mange Aar Grændsen mellem disse to Magter. Begge Nationer vare blevne meget ugudelige og blodtørstige, samt vare derhos tillige meget mægtige. Lamaniterne gjorde Indfald i Norden, men bleve drevne tilbage, og Nephiterne befæstede Jordtangen for at kunne modstaae deres videre Fremtrængen. Mormon, Nephiternes General, formedelst hvis Duelighed de havde opnaaet disse Fordele, raadede dem indstændigen til ikke at føre Angrebskrig, men at indskrænke sig til at forsvare deres eget Land. Hans Raad blev imidlertid upaaagtet, hvorfor han nedlagde Commandoen. Nephiterne gjorde derpaa et Indfald iblandt Lamaniterne i Syden, men lede et skrækkeligt Nederlag. Derefter overtog Mormon atter Commandoen, men Nephiterne bleve lidt efter lidt drevne mod Nord og tilsidst ganske ødelagte i Nærheden af Høien Cumorah i Staten New York 400 Aar efter Christus.

Smith fulgte Lamaniternes Historie længere ned igjennem Tiden, indtil de bleve adsplittede i flere omstreifende Partier, fra hvilke de forskjellige Stammer siden ere udsprungne. Han paaviste, at der ikke er større Forskjel hverken med Hensyn til Folkeslag eller Sprog iblandt Amerikas oprindelige Beboere end iblandt de Nationer, som henhøre til den kaukasiske Menneskerace, og han sluttede deraf, at der er al Sandsynlighed for, at hele

denne Verdensdeels oprindelige Befolkning lige fra Eskimoerne i Nord og indtil Beboerne ved Magellansstrædet i Syd alle have een og samme Herkomst.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Octbr. 1840. (Fortsat fra Side 142.)

Her hentydes atter til Frelseren, som skulde komme igjennem Abrahams Sæd, den Herre Jesus, ved hvis Lidelser og Død alle Jordens Nationer skulle velsignes eller vorde levendegjorte, ligesom de vare døde i Adam. (1 Cor. 15, 22.) Denne Udvælgelse viser klarligen, at Gud udvalgte og udkaarede Israels Børn til at være hans eget Folk, og at „den sønlige Udkaarelse, og Herligheden, og Pagterne, og Lovgivningen, og Gudstjenesten, og Forjættelserne" tilhøre samme (Rom. 9, 4.), og alle de Velsignelser, som Hedningerne modtage, komme formedelst Pagterne med Abraham og hans Sæd, thi Søderne bleve afbrudte formedelst deres Vantro (Rom. 11, 17.), og Hedningerne indpodede, men de stode formedelst Tro (Rom. 11, 20) og ikke formedelst Udvælgelsens Ed; derfor sømmede det sig for dem at frygte, thi dersom de ikke vedbleve at bære Frugt, skulde de blive afhugne (V. 21. 22.), og Jøderne indpodede igjen, „thi de skulle indpodes, dersom de ikke blive ved i Vantro" (23. V.)

Hedningerne bleve deelagtige i Udvælgelsens og Forjættelsens Velsignelser formedelst Tro og Lydighed, ligesom Petrus siger (1 Pet. 1, 1. 2.), idet han skriver til „Udlændingerne i Adspredelsen," hvilke vare Hedninger: „Udvalgte efter Gud vor Faders Forudvidenhed formedelst Aandens Helliggjørelse i Lydighed." „Thi I ere en udvalgt Slægt, et kongeligt Præstedom, et helligt Folk, et Folk til Eiendom, at I skulle forkynde hans Dyder, som kaldte Eder fra Mørket til sit underfulde Lys; I, som fordum ikke vare et Folk, men nu ere Guds Folk — som ikke havde erholdt Barmhjertighed, men nu have fundet Barmhjertighed." (1 Pet. 2, 9. 10.)

Hvorfor vare de et Eiendomsfolk? Fordi Gud havde udvalgt hiin Slægt iblandt Hedningerne og givet dem de Velsignelser, som kom ned igjennem Præstedømmet og Pagterne til Israels Huus, eller indpodet dem i det sande Olietræ, og saaledes blev Israels Huus et Middel til Frelse for Hedningerne (Rom. 11, 17.) Det var dette, Israels Huus var udvalgt til; det var ikke alene for dets egen Frelse, men for at Frelsen formedelst samme skulde komme til alle Andre, „thi Saliggjørelsen kommer fra Jøderne" (Joh. 4, 22.), og ved deres Fald er Saliggjørelsen kommen til Hedningerne (Rom. 11, 11.) Iblandt den forjættede Sæd finde vi Jesus Christus hverken som den Sidste eller Mindste, men som den store Ypperstepræst og Alles Hoved, der var bleven udkaaret til at hengive sit Liv til Verdens Forløsning, „thi uden Blodsudgydelse skeer der ikke Syndsforladelse". (Heb. 9, 22.)

Moses anfører et lignende Vidnesbyrd som Petrus og Paulus angaaende Udvælgelsen; 5 Moseb. 7, 6—9: „Thi Du, Du er et helligt Folk for Herren din Gud. Herren din Gud har udvalgt Dig

til at være ham et Eiendomsfolk fremfor alle Folk, som ere paa Jordens Kreds. Herren har ikke havt Lyst til Eder og udvalgt Eder, fordi I vare mangfoldigere end noget andet Folk, thi I, I ere det mindste iblandt alle Folk. Men fordi Herren har elsket Eder, og fordi han vilde holde den Ed, som han havde svoret Eders Fædre, har Herren udført Eder med en stærk Haand, og frelst Eder ud af Trældoms Huus, af Pharaos Haand, Kongen af Ægypten. Viid derfor, at Herren din Gud, han er Gud, den trofaste Gud, som holder Pagten og Miskundheden mod dem, som elske ham og holde hans Bud, indtil tusinde Led." Dette viser Velsignelsernes lange Vedvaren for dette saa høiligen begunstigede Folk.

Og Herren sagde til hende (Rebekke, 1 Moseb. 25, 2?.: „Den Ældre skal tjene den Yngre." Og hvorfor? Fordi Isak, Rebekkas Mand, Esaus og Jakobs Fader og Forjættelsens Søn til Abraham, var Arvingen, og da Esau var Isaks ældste Søn, havde han et lovligt Krav paa Arven, men formedelst Vantro, Forhærdelse og Hunger solgte han sin Førstefødselsret til sin yngre Broder Jakob (1 Moseb. 25, 33.) Og Gud, som vidste iforveien, at Esau vilde gjøre dette af egen fri Villie og efter eget frit Valg ifølge den Handlefrihed, som Gud har givet alle Mennesker, sagde til hans Moder: „Den Ældre skal tjene den Yngre," thi den ældste Søn, Esau, solgte sin Førstefødselsret, og derfor tabte al Ret til de Abraham forjættede Velsignelser, maatte disse Velsignelser og Forjættelser have været udeblevne, hvis de ikke havde gaaet over til Jakob med den kjøbte Førstefødselsret, thi der var ingen anden Arving i Israels Familie. Og hvis nu disse Velsignelser vare udeblevne, vilde Guds Hensigter ifølge Udvælgelsen have slaaet feil i Henseende til Israels Afkom, og Jehovas Ed vilde være bleven brudt, hvilket ikke kunde skee, om end Himmelen og Jorden skulde forgaae.

Rom. 9, 13.: „Som skrevet er: Jakob elskede jeg, men Esau hadede jeg." Hvor er dette skrevet? Hos Malachias 1, 1. 2. Naar blev det skrevet? Omtrent 397 Aar før Christus, og Esau og Jakob bleve fødte henved 1773 Aar før Christus (efter den bibelske Tidsregning), saa at Esau og Jakob levede omtrent 1376 Aar før den Tid, Herren talte med Malachias, idet han sagde: „Jakob elskede jeg, men Esau hadede jeg," saaledes som berørt af Paulus. Dette Skriftsted fremsættes ofte for at bevise, at Gud elskede Jakob og hadede Esau førend de bleve fødte, eller inden de endnu hverken havde gjort Godt eller Ondt. Men om Gud end har elsket den Ene og hadet den Anden, førend de have gjort Godt eller Ondt, har han ikke anseet det for passende at sige os det hverken i det gamle eller nye Testamente eller i nogen anden Aabenbaring. Vi erfare blot, at Gud 1376 Aar efterat Esau og Jakob vare fødte, sagde ved Malachias: „Jakob elskede jeg og Esau hadede jeg." Der var visselig tilstrækkelig Tid til at prøve deres Gjerninger og at forvisse sig om, enten de vare værdige til at elskes eller hades.

Hvorfor elskede nu Gud den Ene og hadede den Anden? Af den samme Grund som den, for hvilken han annammede Abels Offer og forkastede Cains, nemlig fordi Jakobs Gjerninger vare retfærdige, men Esaus ugudelige. Hvilken retfærdig Fader vilde vel have handlet anderledes. Hvem vilde vel ikke elske en hengiven og lydig Søn mere end En, som er ulydig og søger at træde hans huslige Orden under Fødder? (Indvending). Men Gud seer ikke som Menneskene, og han anseer ikke Personer (Ap. G. 10, 34.) Sandt nok, hvad siger det næste Vers? „Hvo,

som frygter Gud og gjør Retfærdighed, er ham behagelig." Men det siger ingenlunde, at den, som øver Ugudelighed, er behagelig for ham, og dette er et Beviis paa, at Gud tager Hensyn til Menneskenes Handlinger, og dersom han ikke gjorde dette, hvorfor skulde han da befale dem at adlyde hans Love? Hvis han ikke tog Hensyn til Menneskenes Handlinger, vilde han være ligesaa tilfreds med den Ugudelige, der overtraadte hans Love, som med den Retfærdige. der holdt samme. Hvis Cain havde beflittet sig paa det Gode, vilde han være bleven ligesaa vel antagen som Abel (1 Moseb. 4, 7.) og Esau lige saa vel som Jakob, hvilket beviser, at Gud ikke anseer Personer, men tager Hensyn til deres Gjerninger. (See Matth. 25, 34. til Enden): „Kommer I, min Faders Velsignede, og arver det Rige, som Eder er beredt fra Verdens Grundvold blev lagt, thi jeg var hungrig, og I gave mig at æde" osv., og fordi Gud velsignede Abel og Jakob, vilde dette ikke have hindret ham fra ogsaa at velsigne Cain og Esau, hvis deres Gjerninger havde været ligesaa retfærdige som deres Brødres. Hvis derfor Gud udvælger et Folk til al blive velsignet, saa dommer ikke dette et andet til at blive forbanedt, eller gjør det forkasteligt for Gud, saaledes som Nogle antage, men det er ved at modstaae Sandheden, Menneskene blive forkastelige i Henseende til Troen (2 Tim. 5, 8.) „De ere vederstyggelige og ulydige, og uduelige til al god Gjerning" (Titus 1, 15.), og følgelig uskikkede til Udvælgelsens Velsignelser.

Rom. 9, 15.: „Thi han siger til Moses: Jeg vil være den miskundelig, hvilken jeg er miskundelig, og forbarme mig over den, hvilken jeg forbarmer mig over." (See 2den Moseb. 33, 13—19): „Mit Ansigt skal gaae med Dig, og jeg vil give Dig Hvile, thi Du har fundet Naade for mit Aasyn, og jeg kjender Dig ved Navn, og jeg vil lade al min Godhed gaae foran Dig, og jeg vil forkynde Herrens Navn for Dig. Og jeg vil være den naadig, som jeg er naadig, og forbarme mig over den, hvilken jeg forbarmer mig over." Rom. 9, 16.: „Derfor staaer det ikke til den, som vil, ei heller til den, som løber, men til Gud, som gjør Miskundhed," idet han paa samme Tid havde sit Øie henvendt paa sit gamle Pagtensfolk i den ægyptiske Trældom. „Thi Skriften siger til Pharao (2 Moseb. 9, 16. 17.): „Sandeligen, just til dette har jeg opreist Dig, for at vise min Magt paa Dig, og at mit Navn skulde forkyndes over al Jorden. Ophøier Du Dig endnu over mit Folk, at Du ikke vil lade dem fare?" Gud havde lovet, at han vilde føre Israels Huus ud af Ægypti Land i hans egen bestemte Tid, og det „med en stærk Haand og udrakt Arm, og med stor Forfærdelse." (5 Moseb. 26, 8.) Det behagede ham at gjøre dette, paadet hans Magt kunde blive kjendt og hans Navn kundgjort over hele Jorden, saa at alle Nationer kunde have Himmelens Gud i Erindring og ære hans hellige Navn, og for at han kunde udføre dette, var det nødvendigt, at han fandt Modstand, for at han kunde faae Leilighed til at vise sin Magt. Derfor opreiste han en Mand, nemlig Pharao, som han vidste forud vilde forhærde sit Hjerte imod Gud efter hans eget frivillige Valg — og af yderste Evne modsætte sig den Almægtige i hans Forsøg paa at befrie sit udvalgte Folk. Og Pharao vidste, at Herren ikke havde taget feil af ham, thi han lod intet Middel uforsøgt, som hans ugudelige Hjerte kunde opfinde, for at plage Abrahams Afkom og tilintetgjøre den Allerhøiestes Hensigter, hvilket gav Abrahams Gud Anledning til at forherlige sit Navn for Nationerne og for den

ugudelige Konge ved mange store Tegn og underlige Gjerninger, som endog undertiden overbeviste den ugudelige Konge om hans Ondskab og om Guds Magt (2 Moseb. 8, 28. o. fl.), og dog vedblev han med sin Gjenstridighed og at holde Israeliterne i Trældom, og dette er, hvad der menes med, at Gud forhærdede Pharaos Hjerte. Gud tilkjendegav sin Magt ved saa mange herlige og kraftige Gjerninger, at Pharao ikke kunde modstaae Sandheden uden at blive endnu mere forhærdet, og det i den Grad, at han tilsidst i sin Affindighed i at ville standse Guds Folk endog stormede efter dem i det røde Hav tilligemed sin Hær og blev begraven i Bølgerne.

Dersom Guds Magt ikke havde gjort sig gjældende paa en saa mærkværdig Maade, kunde det synes som om Israel maatte være blevet udrøddet, thi Pharao befalede Jordemødrene „at dræbe alle israelitiske Drengebørn, saasnart de vare fødte (2 Moseb. 1, 15. 16.), og drog dem til Regnskab, fordi de lode Børnene af Mandkjønnet leve (18 V.), og bød alt sit Folk, og sagde: „Hver Søn, som fødes, kaster den i Floden" (22 V.), og dog vilde Herren forbarme sig over den, han vilde forbarme sig over (Rom. 9, 18.), og han forbarmede sig over det yndede Barn Moses, da denne blev lagt i en liden Kiste og skjult i Sivet af sin Moder for at blive frelst fra Paraos grusomme Befaling (2 Moseb. 2, 3.), og bevirkede, at han blev bevaret som en Prophet og Befrier til at føre hans Folk til sit eget Land, og han forhærdede, hvem han vilde.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Sverrig. I en Meddelelse fra Sverrig fra f. M. hedder det: I Omegnen af Engelholm er Rønneaa gaaet over sine Bredder. I Mands Minde har Vandstanden i Aaen ikke været saa høi. Folk, der boede i Nærheden af dens Bred, fandt deres Meubler svømmende i Værelserne og maatte i Baade føres til tort Land. I et Kornmagazin bleve 4,000 Tønder Havre satte under Vand. Ved den nordlige Deel af Byen steg Aaen op imod Storgatan, idet den paa sin Vei nedbrød Steenmure og bortførte Tømmer. Et Sted bleve et Par Hundrede Tønder Kalk lædskede af det indbrydende Vand, og sammesteds var en Hest nær druknet i Stalden, da Vandet steg den op over Ryggen.

England. Fra London skrives den 3die ds. til „Køln. Ztg.": I Løverdags reiste der sig en frygtelig Storm, forbunden med vældige Regnstrømme, og som man hører, har den raset ikke blot i Hovedstaden, men over hele Landet. Den rev stolte Ege, Elmetræer og Bøge op med Rode i Winsorparken, sønderrev Telegraphtraadene og knuste en umaadelig Mængde Vinduesruder; men dette var den mindste Skade, den forvoldte — desværre har den ogsaa krævet mange Menneskeliv. I et Farveri bleve 3 Arbeidersker dræbte og flere saarede af en nedstyrtende Skorsteen; i City styrtede en Deel af Skorstenen gjennem Taget paa et Huus, dræbte et

Barn og saarede andre Personer. Paa Themsen anrettede Stormen stor Skade paa Skibe og Baade; Fartøier gik under, og 16 a 18 Mennesker skulle være druknede. Af Oversvømmelser led især den nordlige og vestlige Deel af England. I og ved Leeds rev den høit opsvulmende Ridds Bølger Huse, Lader osv. bort med sig, og man b klager Tabet af et stort Antal Menneskeliv.

Fra Cork i Irland telegrapheres den 28de Januar; Inat gjorde en væbnet Bande et Angreb paa Vagttaaarnet i Nærheden af Waterford. Besætningen affyrede Allarmskud, hvorved der tilkaldtes militair Hjælp. Angriberne toge Flugten, efterat der var vexlet flere Skud. De toge to Døde med sig.

Orienten. Ifølge telegraphisk Beretning til „Dagbladet" skal der ved Heraklium paa Creta have fundet en ny alvorlig Træfning Sted mellem 1500 Christne og 5000 Tyrker; de Sidste bleve slagne, men et Rygte fortalte, at Slaget fremdeles fortsattes ved Telegramets Afsendelse.

Amerika. Beretningerne om Noden paa det industrielle Omraade i de Forenede Stater vedblive at lyde sorlgelig. Ifølge „World" ere nu i New York 50,000, i Philadelphia over 25,000 Arbeidere uden Beskjæftigelse. En lignende Tilstand hersker der i de andre store Stæder som Boston, Chicago, Cincinnati og St. Louis. Man kan fra disse Forhold i Nordstaterne slutte sig til Tingenes Tilstand i Syden. Alene i Mississippi ere 100,000 Negere uden Arbeide, og de kunne kun opholde Livet ved at streife om i Landet og røve, hvad de træffe paa.

Opstanden i Peru griber om sig, og saavel i Syd- som i Nord-Bolivia er der udbrudt Revolution.

Det engelske Blad Standard bringer meget sørgelige Efterretninger fra Buenos Ayres. Det hedder deri, at den halve Befolkning er flygtet paa Grund af Cholera, og at Skrækken i de sidste 10 Dage har standset alle Forretninger. Buenos Ayres tæller henved 130,000 Indvaanere, iblandt hvilke der findes mange Europæere, navnlig Englændere, Skotter og Tydskere. I de sidste Aar er der ogsaa udvandret flere Tusinde Italienere til denne Deel af Sydamerika, og disse have i Særdeleshed bosat sig i Buenos Ayres og Montevideo. Fra sidstnævnte By, Republiken Uruguays Hovedstad, der ligesom Buenos Ayres ligger ved Platastrommens Munding, lyde Beretningerne i den senere Tid heller ikke gunstig. Til den franske Moniteur for 2den dennes meldes, at Choleraen vedbliver at kræve talrige Offre i Staden og dens Omegn. Montevideo roses ellers for sit sunde Klima, er bedre bygget end Buenos Ayres og tæller kun henved 40,000 Indvaanere.

Afrika. I Tunis, hvor der i de sidste Aar har hersket Oprør og indre Krige, ledsagede af Henrettelser i det Store, raser der for Øieblikket en saa forfærdelig Hungersnød, at der i Byen Tunis paa een Dag taltes 220 Lig af Folk, der vare sultede ihjel. I det Indre af Landet sælge Mødrene for en ringe Sum deres Børn som Slaver. Skibscapitainer fra Malta have af Medlidenhed taget flere af disse Børn hjem med sig.

Blandinger.

Europas Statsgjæld anslaaer man til 68 Milliarder, 13 Millioner og 111,000 Francs. Renterne deraf udgjør 2 Milliarder, 438 Millioner og 963,000 Francs. I Gjælden deeltager England med 18,665,270,000 Francs, Frankrig med 12,315,946,000 Francs, Østerrig med 7,078,028,000 Francs, Rusland med 6,883,280,000 Francs, Italien med 5,288,000,000 Francs, Spanien med 4,705,370,000 Francs, Nederlandene med 2,100,387,000 Francs, Preussen med 1,626,624,000 Francs, Tydskland med 1,384,514,000 Francs, Tyrkiet med 1,238,000,000 Francs, Portugal med 1,069,852,000 Francs, Danmark med 747,737,000 Francs, Belgien m. 655,486,000 Francs, Grækenland m. 452,672,000 Francs, Sverrig med 419,225,000 Francs, Rom med 336,891,000 Francs, Norge med 46,230,000 Francs.

De vigtigste preussiske Stæders Folkemængde var i December 1867 følgende:

Berlin 702,437, Breslau 166,744, Køln 119,516, Kønigsberg 105,627, Magdeburg med Forstæder 103,981, Danzig 87,506, Frankfurt, Hannover og Stettin omtrent 74,000 Indbyggere. Den største sydtydske By, München, har 145,132 Indbyggere, Stuttgart 75,000 Indbyggere.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.